

вающъ въ Сливенъ (1876 г.), нарича Сливенъ еднакво санджакъ и лива. Меджлишътъ (съвѣтъ) въ Сливенъ е влѣзалъ въ сила, като институтъ, отъ 1845 год., въведенъ отъ прочутия Рашидъ съ неговитѣ реформи надъ тѣй нарѣченитѣ областни събрания. Членове на меджлиша можели да бждатъ вече и християни. Мютесарифътъ е билъ отговоренъ шефъ на цѣлия лива или санджакъ, подпомаганъ отъ мухасебеджи (поддиректоръ на финансиитѣ), отъ тахрирата (секретаръ на санджака), отъ началниците на дефтеръ-хакани и жандармерията въ самия санджакъ. Отъ тукъ се види, че мютесарифътъ е ималъ административни и финансови атрибути¹⁾. Отъ 1868 г. Сливенъ е билъ сѣдалище и на апелативенъ сждъ, прѣдседателствуванъ отъ кибари мюдерасинъ (великъ професоръ). Споредъ вжтрѣшния уставъ на върховния съвѣтъ отъ правосъдието (дивани-ахкями-адлие, 1869 год.). Сливенъ, като санджакъ, е билъ сѣдалище на втора инстанция — апелативно сждилище (меджлиси-темизи-хукуки-лива (за разлика отъ по-долнитѣ каазийски сждилища (дааги меджлислери)²⁾).

Явно е, че ний мъчно бихме прилагали модернитѣ имена на казанитѣ власти за самата Турция до освободѣнието, па дори и днесъ. Невѣжество и произволъ сж били главнитѣ основи на въвежданитѣ реформи, които турцитѣ сж разбирали въ смисълъ, че за напрѣдъ на християнитѣ не трѣба да се вика гяури (гяура гяуръ денмееджекъ). Когато Каницъ билъ въ Сливенъ (юли 1872 г.) мютесарифинътъ отсъствувалъ отъ града, а го замѣствалъ муавинътъ. Той билъ такъвъ небрѣженъ и невѣжа, че не знаелъ близкитѣ на Сливенъ заселища. Когато Каницъ поискалъ забтиета за да мине прѣзъ сливенския Балканъ, дѣто се чували много разбойници, муавинътъ съвсѣмъ спокойно му отговорилъ: „нѣма зараръ“. По-смысленъ се показалъ сливенскитъ мюлязимъ-баши (глава на забтиетата, полицейски приставъ), който се съгласилъ съ Каницовата молба и възразилъ на муавина съ думитѣ,

¹⁾ Ср. *Législation ottomane* на Aristarchi Bey. 1874, III, chap. I, законъ отъ 1870 г.

²⁾ Касацията е била въ Ц-дъ (дивани — ахкями — адлие). Ср. Хр. Арnaudовъ, Пълно Събр. etc, Ц-дъ. 1871.